

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 847/1992-3

P R E S U D A
U IME REPUBLIKE HRVATSKE!

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Gudelj Milana, kao predsjednika vijeća, te Kocijančić Erike, mr. Zmajević Branka, Potrebica Ante i Bjegović Djordja, kao članova vijeća i stručnog suradnika Tomerlin-Almer Rajke, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv opt. E.B. zbog krivičnog djela iz čl. 142. st. 1. i dr. Krivičnog zakona SFRJ koji je preuzet na temelju čl. 1. Zakona o preuzimanju Krivičnog zakona SFRJ ("Narodne novine" br. 53/91) kao zakon Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu: KZJ), odlučujući o žalbi optuženika podnesenoj protiv presude Okružnog suda u Karlovcu od 30. lipnja 1992. K-26/92-54, u sjednici održanoj 12. siječnja 1993., saslušavši zamjenika javnog tužitelja Hrvatske P.O.,

p r e s u d i o j e :

Odbija se žalba opt. E.B. kao neosnovana i potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom prvostepenom presudom Okružni sud u Karlovcu oglasio je krivim opt. Ercegovac Boru zbog jednog krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 142. st. 1. KZJ i jednog krivičnog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz čl. 144. KZJ, te ga za ta djela, nakon pojedinačno utvrđenih kazni zatvora, na temelju čl. 142. st. 1. KZJ u trajanju od dvadeset godina i na temelju čl. 144. KZJ u trajanju od dvadeset godina, primjenom čl. 48. st. 2. toč. 1. KZJ, osudio na kaznu zatvora u trajanju od dvadeset godina.

Protiv te presude žalbu je podnio optuženik, po svom branitelju postavljenom po službenoj dužnosti, L.Ž., odvjetniku iz K. zbog povrede krivičnog zakona, s prijedlogom da se pobijana prvostepena presuda preinači i optuženik oslobodi optužbe.

Javni tužitelj Hrvatske, vraćajući spise, prema čl. 370. st. 2. Zakona o krivičnom postupku koji je preuzet na temelju čl. 1. Zakona o preuzimanju Zakona o krivičnom

postupku ("Narodne novine" br. 53/91) kao zakon Republike Hrvatske (u daljnjem tekstu: ZKP), stavio je prijedlog da se žalba optuženika odbije kao neosnovana i potvrdi presuda suda prvog stupnja.

Žalba nije osnovana.

Nije u pravu optuženik kad ističe prigovor povrede krivičnog zakona, a u stvari i prigovor pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.

Žalbom se ne poriče, da sve ono što je počinjeno civilnom stanovništvu sela B.P. .P., selima B.,B.V.,P. .,B.M.,P.,B. .B.L., zarobljenicima u B.Poljicama i tzv. "Š. ", općina D.R., na način pobliže opisan u izreci prvostepene presude, predstavlja ratni zločin protiv civilnog stanovništva i ratni zločin protiv ratnih zarobljenika.

Ono što se žalbenim navodima čini spornim, to je izdavanje naredjenja za izvršenje zabranjenih radnji, pri čemu žalitelj ne poriče ni to, da je optuženik, kao zapovjednik postrojbi tzv. JNA smještenih u vojarni L., izdao potčinjenim časnicima i postrojbama zapovjed za proboj iz vojarne L.. Dakle, žalbom se nastoji prikazati, kako je optuženik, kao zapovjednik vojarne L., svojim potčinjenim, izdao samo zapovjed za proboj iz vojarne L., a ne da pri tome čine i zabranjene radnje, koje imaju obilježja krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 142. st. 1. KZJ i ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz čl. 144. KZJ, pobliže opisana u izreci pobijane prvostepene presude.

Ovaj prigovor nije osnovan.

Protivno žalbenim navodima, prvostepeni sud je djelatnost optuženika, koja je predmet optužbe, pravilno podveo pod krivična djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 142. st. 1. KZJ i ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz čl. 144. KZJ, jer je u ovom slučaju bitno, da izdavanje naredjenja za izvršenje ratnih zločina pretpostavlja, kao u ovom slučaju, da je optuženik, s obzirom na svoju funkciju zapovjednika postrojbi tzv. JNA i s obzirom na konkretne okolnosti slučaja, odnosno postupanja njemu potčinjenih (časnika i tzv. postrojbi JNA), očito bio u stvarnoj mogućnosti da izdaje naredjenja i nadzire njihovo zabranjeno djelovanje (ubojstva civila, surovo postupanje s civilima među kojima nisu bile poštđene ni stare osobe, kolektivna kažnjavanja, masovno uništavanje stambenih objekata među kojima nisu bile poštđene ni crkve, surovo postupanje s ratnim zarobljenicima i ranjenicima, te slično, što žalitelj u svojoj žalbi objektivno ne dovodi u pitanje), pa je prvostepeni sud pravilno zaključio, da je optuženik, kao zapovjednik postrojbi tzv. JNA smještenih u vojarni L. i jedini naredbodavac, stvarno izdavao naredjenja i nadzirao djelovanje potčinjenih časnika i tzv. postrojbi JNA, da se u izvršenju ratnih zločina, bez stvarnog razloga i povoda, koristi artiljerijsko i drugo oružje protiv civilnog stanovništva, stambenih i sakralnih objekata, te da se nehumano postupa sa zarobljenim civilima i ratnim zarobljenicima.

S obzirom na izloženo i po ocjeni Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao drugostepenog suda, optuženik je na način pobliže opisan u izreci pobijane prvostepene

presude ostvario sva obilježja jednog krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 142. st. 1. KZJ i jednog krivičnog djela ratnog zločina protiv ratnih

zarobljenika iz čl. 144. KZJ.

Stoga nije osnovana žalba optuženika zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i u svezi s tim zbog povrede krivičnog zakona.

Nije u pravu žalitelj (čl. 379. ZKP) kad se žali zbog odluke o kazni.

Razmotrivši odluku o kazni, Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostepeni sud, našao je da je prvostepeni sud, pri odmjeravanju kazne zatvora, pravilno ocijenio sve okolnosti, pobliže navedene u pobijanoj prvostepenoj presudi, koje u smislu čl. 41. st. 1. KZJ utječu na odluku o kazni, te je optuženiku, nakon utvrđenih pojedinačnih kazni za svako djelo, pravilno izrekao maksimalnu kaznu zatvora u trajanju od dvadeset godina, kao primjerenu, adekvatnu i podobnu da ostvari svrhe iz čl. 5. st. 2. i čl. 33. KZJ, pogotovo kad se ima u vidu, da je optuženik izvršio dva ratna zločina, pokazavši osobitu bezobzirnost prema civilnom stanovništvu i ratnim zarobljenicima.

S obzirom na sve izloženo, o žalbi optuženika, na temelju čl. 384. ZKP, presudjeno je kao u izreci ove drugostepene presude.

U Zagrebu, 12. siječnja 1993.

Zapisničar
Tomerlin-Almer Rajka v.r.

Predsjednik vijeća:
Gudelj Milan v.r.

UPUTA O ŽALBI:

Protiv ove drugostepene presude stranke mogu, na temelju čl. 391. st. 1. toč. 1. ZKP, podnijeti žalbu Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, kao sudu koji odlučuje u trećem stupnju. Žalba se podnosi putem prvostepenog suda, Okružnog suda u Karlovcu, u roku od 15 dana od dana dostave ove drugostepene presude optuženiku. Ako se optuženiku ne može dostaviti presuda zato što je njegova adresa nepoznata, presuda će se istaći na oglasnu ploču suda i protekom 8 dana od dana isticanja smatra se da je dostava postala pravovaljanom.

ovog prijepisa s izvornikom ovjerava:

Suglasnost

stručni referent:

Viši

Vuletin)

(Vladimir